GILLETTE MALANDRINO ప్రొఫెసర్

మరునాడు, ఒక అపార్ట్‌మెంట్ అద్దెకు తీసుకోవడానికి నాకు ఒక భేటీ ఉంది. Lisbon నగరం అద్భుతంగా ఉంది, కానీ అద్దెల ఖర్చు చూస్తే భరించడం దాదాపు అసాధ్యం; అందుకే రాజధాని చివరి సరిహద్దు అయిన చారిత్రక శివార్లకు చేరుకోవలసి వచ్చింది: AMADORA BORDEA.

ఆ ప్రాంతం ప్రత్యేకమైనది, ఎందుకంటే అది Portugal లోని విదేశీ సమాజానికి స్వదేశం లాంటిది; అక్కడ Portugal పౌరులు మాత్రమే కాదు, నాలాంటి కొందరు చొరబాటుదారులు కూడా ఉన్నారు.

నన్ను స్వాగతించడానికి తండ్రీ కొడుకులు వచ్చారు, కానీ నేను ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టగానే, ఇంకో ముగ్గురితో పంచుకోవలసిన ఒక బంక్ బెడ్ చూపించారు: 9 చదరపు మీటర్ల గదిలో, మూడు గదులు, తొమ్మిది మంది, ఒకే బాత్‌రూమ్, ఒక చిన్న వంటగది, మూడు ఫ్రిజ్‌లు, శాశ్వత అతిథులుగా బొద్దింకలు ఉన్న ఒక అపార్ట్‌మెంట్‌లో – అంతా దాదాపు 60 చదరపు మీటర్లలో, నెలకు 230 యూరోలకు.

తిండికీ బతకడానికీ నాకు నెలకు సరిగ్గా 70 యూరోలు మిగిలాయి, కానీ నేను ఇంకోటి అర్థం చేసుకున్నాను: పేదవాళ్ళు సంపదను ఎలా నిర్వహించాలో నేర్చుకోవలసిన ఒక కోర్సులో నేను ఉన్నాను – అది ఎవరూ నేర్పరు.

ఒక్కొక్కరుగా కుర్రాళ్ళు దగ్గరికి వచ్చి తమ పేరు, తమ దేశం చెప్పి పరిచయం చేసుకున్నారు; నేను ఎలా ప్రవర్తిస్తానో, నేను జాతివివక్ష ఉన్నవాడినో కాదో తెలుసుకోవడానికి నన్ను గమనిస్తున్నారు.

అందరికీ ఒక చిరునవ్వు ఇచ్చి, ప్రతి ఒక్కరినీ వాళ్ళ భాషలోనే పలకరించాను: ANGOLA, MOGADISHU, SÃO TOMÉ, BRAZIL, PORTUGAL, CHINA, RUSSIA, SAUDI ARABIA.

ఆ సాయంత్రం వాళ్ళు నన్ను తమ భోజనానికి పిలిచారు – నన్ను స్వాగతించడానికే ఆ సందర్భం ఏర్పాటు చేశారు. ఆ గుంపులో నేనే అందరికంటే పెద్దవాడిని; అందరితో సిగ్గుగా 20 నిమిషాలు మాట్లాడిన తర్వాత, నన్ను ఇలా పిలవడం విన్న క్షణంలో నా కొత్త పోర్చుగీస్ గుర్తింపు పుట్టింది:

Malandrino ప్రొఫెసర్

వాళ్ళంతా తల్లులనూ, భార్యలనూ, ప్రియురాళ్ళనూ వదిలి, ఇంటికీ ప్రేమించిన వాళ్ళకీ దూరంగా వచ్చిన కుర్రాళ్ళు; అనుభవం నుంచి ఒక నిజమైన కథ చెప్పాలని నిర్ణయించుకున్నాను — బదులుగా ప్రతి ఒక్కరి నుంచి ఒక స్పందన వస్తుంది, అది వాళ్ళ స్వభావాన్నీ వ్యక్తిత్వాన్నీ కొలవడానికి నాకు ఉపయోగపడుతుంది. నా పద్ధతి వాళ్ళలో ఎవరికీ తెలియదు.

2021లో Brazil లో, Natal నగరంలో ఒక సెలవు తీసుకున్నానని చెప్పాను — ఇసుక దిబ్బలకూ స్థానిక ఆచారాలకూ పేరున్న చోటు — అక్కడ పగలు రాత్రిగా మారుతున్నప్పుడు, దిబ్బ పైన ఉన్న అమ్మాయిలు వెనక్కి నడుస్తూ కిందికి దిగుతారు, కింద నిర్భయంగా ఎదురుచూస్తున్న ప్రతి మగవాడి వైపు వెళ్తారు, పరిచయం చేసుకోవడానికి, కొత్త సంబంధాలు కట్టుకోవడానికి, బహుశా తమకొక భవిష్యత్తును కూడా నిర్మించుకోవడానికి.

ఆ నగరంలో నలభై రోజులు ఉన్నాను — అది నిజంగా నా బ్రెజిలియన్ క్వారంటైన్ — కానీ ఆ ఆటలో ఎప్పుడూ పాల్గొనలేదు. ప్రేక్షకుడిగానే ఉండిపోయాను, గమనించాను.

ఈ రోజు, మునుపెన్నడూ లేనంతగా, Brazil ను తెలుసుకోవడం నాకు ఎంత ఉపయోగపడిందో ఆలోచిస్తాను — Gillette మహిళా CEO అనుకోకుండా వచ్చినప్పటికీ — ఆమె ఎప్పుడైనా తన స్వదేశం గురించి అడిగితే, ఆమెకు ఇలా చెప్పగలను:

ఇసుక దిబ్బల ఆచారం,

నాకు తెలుసు,

కానీ నేను ఎప్పుడూ పాల్గొనలేదు,

ఎందుకంటే నేను ఎవరికీ భవిష్యత్తును ఇవ్వను,

వర్తమానాన్ని మాత్రమే.

ఆ నగరంలో నన్ను అన్నిటికంటే ఎక్కువగా తాకినది రెక్టర్ కూతురితో జరిగిన కథ; ఆమెను ఒక సోమవారం సాయంత్రం సింగిల్స్ పార్టీలో అనుకోకుండా కలిశాను.

నా పేరూ ఒక బ్రెజిలియన్ ఫోన్ నంబరూ ఉన్న, నేను తయారు చేసుకున్న 100 కాగితపు కార్డులతో వెళ్ళాను; వాటిని ఆ చోటులో నాకు నచ్చిన, తాము ఒంటరి, విడాకులు తీసుకున్నవాళ్ళం, విధవరాళ్ళం అని చెప్పిన స్త్రీలతో మార్చుకున్నాను.

మరునాడు వాళ్ళలో నలుగురు సూపర్‌మార్కెట్‌లో భర్తలతో, పిల్లలతో సరుకులు కొంటూ కనిపించారు; మాటలేమీ లేవు, మౌనమైన చూపులు మాత్రమే.

రెక్టర్ కూతురు Camilla అందమైన, ఉక్కిరిబిక్కిరి చేసే స్త్రీ. మధ్యాహ్నం రెండు గంటలకు నన్ను ఇంటికి తీసుకెళ్ళి రాత్రి పది గంటలకు పంపించింది ఆమే; పైన ఉన్న నా సహోద్యోగి నన్ను శిక్షించాలనుకున్నాడని అక్కడే అర్థమైంది – ఒక స్త్రీ వెయ్యి మంది మగవాళ్ళను ఓడించగలదు, కానీ వెయ్యి మంది మగవాళ్ళు ఒక స్త్రీని ఓడించలేరని నాకు అర్థం చేయించడానికి.

వివరాల్లోకి వెళ్ళకుండా చెబుతున్నాను: ఆ వెంటనే ఆమెను ఒక ఇటాలియన్ రెస్టారెంట్‌కు భోజనానికి తీసుకెళ్ళి, రెండు సీసాల తెల్ల వైన్, ఆమె ఒక్కదానికే 14 ఎండ్రకాయలు ఆర్డర్ చేశాను. బ్రెజిలియన్ వెయిటర్ bruschetta కావాలా అని అడిగాడు, కానీ అలసటో లేక నా మోసపూరితమైన చెవులో ఆ మాటను “bussetta” అని వినిపించేలా చేశాయి; నేను అప్పటికే అలసిపోయి, పారిపోవడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను.

గదిలో కుర్రాళ్ళంతా మంత్రముగ్ధుల్లా చూస్తూ నవ్వుతున్నారు – ప్రేమను ఎలా అమ్ముతారో చెప్పే పన్నెండు పేజీల Amazon వెర్షన్ దగ్గరే వాళ్ళు ఇంకా ఆగిపోయారు. వాళ్ళు పేలిపోయే ప్రమాదం లేకుండా నేను ఎలా కొనసాగించగలను?

సంభాషణ ముగించి నిద్రపోయాను.

మరునాడు ఉదయం, ఇంటి చుట్టూ అందరూ “Brazilian bussetta”, “bussettero” అని అంటున్నారు; కొలంబియన్ స్పానిష్‌లో దాని అర్థం బస్ డ్రైవర్ – కానీ ఆ మాటల ఆట అందరినీ ఎలాగైనా నవ్వించింది.

22 నవంబర్ 2025న వెళ్ళిపోయాను; నేను వెళ్తున్నందుకు అందరూ బాధపడ్డారు – నాతో పాటు నా మంచంలో పడుకునే బొద్దింకలు కూడా ఒక క్షణం విచారపడ్డాయి, ఎందుకంటే ఎవరితోనైనా సంతోషంగా ఉండి, వాళ్ళు వెళ్ళిపోయే ఆ క్షణంలోనే, ఇక ఎప్పటికీ దొరకనిదేమిటో మనకు అర్థమవుతుంది.

Ferdinando